

Sygn. akt I CSK 197/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku M. S.
przy uczestnictwie J. S., J. S.1 i P. S.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania J. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt IV Ca 324/12,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego związanego z pytaniem o to, czy możliwy jest w świetle art. 212 k.c. taki wybór sposobu zniesienia współwłasności nieruchomości, że zachodzi potrzeba zasądzenia spłat i dopłat w sytuacji, gdy uczestnik nie ma możliwości finansowych na ich spełnienie.

Stanowiska skarżącego nie sposób jednak podzielić. Przedstawione zagadnienie ma charakter abstrakcyjny i jest sprzeczne z treścią art. 212 k.c. Na tle tego przepisu sąd ma obowiązek określić sposób zniesienia współwłasności, kierując się wskazanymi w nim przesłankami. Z pewnością samodzielną przesłanką odmowy zniesienia współwłasności przez podział fizyczny nie może być sam brak środków finansowych jednego z uczestników na uiszczenie spłat lub dopłat, a w ten sposób należałoby interpretować postawione w skardze pytanie. Z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika ponadto, że Sąd skrupulatnie rozważył wszystkie warianty i sposoby zniesienia współwłasności, kierując się przy tym założeniem, aby nie doszło do zbytniego obciążenia poszczególnych uczestników i przy zachowaniu społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).